

עפ"ת 12006/11/13 - מוחמד אלסיד נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 13-11-2006

10 פברואר 2014

בית המשפט המחויזי בבארא שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין:

מוחמד אלסיד

המעורער

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבת

בdochim:

המעורער וב"כ עו"ד חודורוב
ב"כ המשיבת עו"ד דרור שטורק

[פרוטוקול הושמטה]

פסק דין

ערעור על פסק דין (הכרעת דין וגזר דין כולל החלטות הביניים), של בית משפט השלום לטעבורה באילת (כב' השופט ליבו), בת"ת 12-07-26, לפי הרשעת המעורער בשתי עבירות של נהייה בעת פסילה, דין אותו לעונשים של 45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ועונשים נלוויים.

הערעור על הכרעת הדיין

המעורער הורשע על פי הודהתו, ביום 12.7.3.

בסמוך למועד זה, הוגשנו נגד המעורער כתוב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים, והוא הובא בפני שופט. הצדדים הגיעו להסדר דיןוני, לפיו המעורער יודח בכתב האישום, ירושע, והתיק יקבע לטיעונים לעונש לאחר הפגיעה. עוד סוכם, כי המעורער ישוחרר בו ביום מהמעצר.

בתאריך 9.5.13, עתר המעורער באמצעות سنגורו החדן, לאפשר לו לחזור בו מהodiumתו, וביפוי מספר טענות:

1. האישום השני בכתב האישום נולד מהרשעה בעבירה ברירת משפט, והמעורער כלל לא נחקר לגבי העבירה של הנהייה בפסילה. רק כשהchein התובע את כתב האישום, ועיין בהרשעותיו הקודמות של המעורער, נוכח בעבירה ברירת המשפט, המלמדת על נהייה בפסילה, והוסיף אותה לכתב האישום. מכאן,

עמוד 1

שהעבירה התיישנה. הסניגור הקודם לא היה מודע לכך.

.2. התביעה עמדה על בקשה להורות על מעצרו של המערער עד תום ההליכים, והסכמה לשחררו, רק אם יודה. זה היה הטעם להודיתו.

.3. כתב האישום נמסר למערער ב-12.7.3, ובו ביום בוצעה ההקראה, למחרת שהסניגור הקודם לא הסכים לוותר על הארכאה המוקנית לו לפי סעיף 20א לתקנות סדר הדין הפלילי. התנהלות זו מלמדת על לחץ שהוא המערער נתן בו, ולא היה ברור לו כי בית המשפט, ולא התביעה, הוא המחייב על מעצר או שחרור.

בית משפט קמא דחה את הבקשה, בהחלטה מיום 13.6.13.

נקבע כי מידיות ההקראה אינה פוגמת בתוקפה, באשר הוראות התקנה נועדו להיטיב עם הנאשם, ורשיי הוא שלא למשש את הזכות המוקנית לו. במקרה זה עולה מצב הדברים בקנה אחד עם אינטראס המערער לקיים הליך מענה עוד באותו היום, ולא לדוחתו למשך 48 שעות נוספות כאשר הוא שרוי במעצר.

אשר להוספת אישום של נהיגה בפסילה בהתבסס על דו"ח בלבד, קבוע בית משפט קמא, כי אכן דרך המלך הינה חקירת חשוד על המียวח לו. עם זאת, במקרים רבים נרשמים דו"חות תעבורה על ידי שוטר בשטח, ולאחר מכן מתברר כי הנאשם נתן בפסילה, מה שלא היה ידוע לעורק הדו"ח הראשוני. אין כל מניעה במקרים כאלה, להוסיף במועד מאוחר יותר את העבירה של נהיגה בפסילה, ללא חקירת הנאשם. אין בכך פגיעה בהגנת הנאשם, לעיתים ההפך הוא הנכון, כיון שהנ帀ם יכול ליתן גירסה לאחר שככל החומר הראייתי מצוי בפניו.

עוד קבוע בית משפט קמא, כי המערער יצא נשכר מהודיתו, שכן שוחרר מהמעצר בו היה נתן. חזקה מהודיה בניסיבות אלה, מעלה תהיות ביחס לתום ליבו. זאת ועוד, בתיק התקיימו דיונים מאוחרים ליום ההודיה, המערער הופנה לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן בטרם טיעונים נעונש. המערער אף ביקש להזות בהליך נסף ו齊טרפו להליך זה. לאורך כל אותה תקופה לא עלתה הבקשה, אלא לאחר שהוגש תסקיר שירות המבחן ובו הימנעות מהמלצת טיפולית.

ב"כ המערער מלין על קביעה זו.

לטענתו, בית משפט קמא לא היה רשאי להסיק יותר מכללא על הזכות הקבועה בתקנה 20א לתקנות, הויתור צריך להיות מפורש, ולא די בכך שהה帀ם מיוצג.

כן חזר על הטענה לגבי האישום השני, אשר שוחרר מהרשעותיו הקודמות של המערער, והוא לא נחקר אודוטו. הוגש כתב אישום מבלי לקבל את תגבות המערער.

אני מקבלת טענות אלה.

תקנה 20א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת, כי בהסכמה הנאשם מותר לקיים את המשפט גם אם לא הומצאה הזמןה במועדים הקבועים בסעיף.

הסכם כאמור לא צריכה להיות מפורשת, בפרט לא כאשר הנאשם מיוצג, וברור מהשתלשלות העניינים כי הוא מעוניין לוותר על הארכאה. במקרה הנדון לא הייתה מניעה מצד המדינה לדוח את החקירה ביום'ם, והמשמעות היהת, שהמערער עלול להישאר במעצר, כפוף ל吐וצאות הדיון בבקשת המעצר. באופן זה, הבטיח המערער לעצמו שחרור מיידי מהמעצר. הדברים עולים מהפרוטוקול, וברור שהמערער ביקש לבצע את החקירה בו במקום, כדי שיוכל להודות ולהשתחרר מהמעצר, על פי ההסכם הדיוונית אליה הגיע עם המשיבה. איש לא הכריח את המערער הגיעו להסכמות עם התביעה, ויכול היה לנוהל את הליך המעצר, על吐וצאותיו. הוא בחר הגיעו להסכם אליה הגיע, יהיה זה חוסר תום לב לטעון היום כי לא התקoon לוותר על הארכאה המקנית בתקנות. על כן, אני דוחה טענה זו.

אשר לחזקה מהודיה, ככלל, בית המשפט מאפשרים לנאות לחזור בו מהודיותו בנסיבות חריגות, כגון, שהנאשם הודה שלא רצונו החופשי, בכפיה, או שלא הבין את משמעות ההודאה (ראה ע"פ 5622/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (4) עמ' 145):

"ככל, נפסק כי יותר כאמור יהא מוצדק רק בנסיבות חריגות. אלו מתקיימות, למשל, כאשר מתו מכלול הנסיבות מתעורר חשש ממשי שהנאשם הודה באשמה בנסיבות לרצונו החופשי, או תוך שהוא אינו מבין את משמעות הודיתו...גישה המקלה יותר עם הנאשם הובעה על ידי השופטים א' גולדברג וש' נתניהו, בגיןו לעמודתו חולקת של השופט ת' אור, בגדרו של ע"פ 91/3754 מדינת ישראל נ' סמחאת, פ"ד מה(5) 798 (להלן - עניין סמחאת). לפי גישת הרוב אין להזכיר על נאות, רצונו לחזור בו מההודיה אינו נובע מ恐惧 תכסיס פסול אלא מטעם ענייני וכן. די בכך שהנאשם סובר כי טעה בשיקוליו בעת שהודה, ומטרתו היחידה היא כי תינתק לו ההזדמנויות להוכיח את חפותו, בכך שיתור לו לחזור בו מן ההודיה... יש לציין כי בפסק הדין שנזכר לעיל, אשר החלו את הגישה המחייבת, דבר בנאים אשר ביקשו לראשונה לחזור בהם מהודיותיהם במסגרת הערעור, לאחר שהערכה הדיוונית גזרה את דיןם. אכן, יש טעם רב בכך שרק בנסיבות נדירות יותר לנאות לחזור בו מהסדר טיעון לאחר גזרת דין, שם לא כן הסכמתם של נאים להסדרי טיעון תהא למעשה מותנית בחומרת העונש שמוסל עליהם בדיעבד... אין אלה פנוי הדברים במקרה בו מבקש הנאשם לחזור בו מהודيتها עוד לפני מתן גמר הדיון. בנסיבות כאלה קטן החשש שמא מדובר בתכסיס..."

בעניינו, לא נטען בפני בית משפט קמא, ואף לא בפני, כי המערער לא הבין את משמעות הודיתו, או שהדברים נעשו בגיןו לרצונו החופשי. יתרה מזאת, לא הועלתה כל טענה לגוף של האישום, כגון שהמערער לא היה פסול אותה עת, או שלא נהג ברכב וכו'. כל שנטען הוא שהאישום השני פגום, בהעדך חקירה בטרם הוגש.

בנידון זה אני סומכת ידי לחולוטין על קביעתו של בית משפט קמא, ואין לי דבר להוסיף עליו.

אין גם להתעלם מהעובדת שהחזירה מהודיה הבקשה במועד מאוחר. אמןם בטרם גזר דין, אך לאחר שהוגש תסקיר והמערער היה מודע למסקנותיו, והרבה אחריו שסניגוריו הנווכתי כבר ללח על עצמו את הטיפול בתיק. גם עיתוי הבקשה המאוחר תומך בדוחיתה.

אשר על כן אני דוחה את הערעור על הכרעת הדיון.

הערעור על גזר הדין

لمערער 74 הרשותות קודמות, בותק נהיגה של עשר שנים. חלק הארי של הרשותות הוא בעבורות מהירות וכן בעבורות נסיפות המسانנות את ציבור המשתמשים בדרכו. על רקע זה, ובහינתן שני אירועים נפרדים של נהיגה בפסילה, העונש שנגזר על המערער מידתי בהחלטתו ואין להתערב בו.

אשר על כן אני דוחה את הערעור על שני חלקיו.

המערער ותיצב לריצויו לבדוקות השירות בתאריך 16.3.14 בשעה 08:00 כפי שהונחה על ידי בית משפט קמא.

ניתנה והודעה היום י' אדר תשע"ד, 10/02/2014 במעמד הנוכחים.

טל' חיימוביץ, שופטת

הוקלד על ידי שנhab כנען